

Λακων. "Αν δὲ σ' ἀντίκοβκα, ἔθεν νὰ τὸνε χτυπήσης Κύπρ. Καλὰ ἔκαμες τὸ ἀντίκοβες με αὐτόθ. Θὰ τὸ 'κανε χωρὶς ἄλλο . . . ἂν δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ δὴ τρεῖς χωριανοὶ μας νὰ τὸν ἀντισκόβουν ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἂν. β) Καθόλου, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. : Μ' ἀντίκοβες τὴν ὁμιλία μου Βούρβουρ. Μ' ἀντίκοβες τὸ λόγο - τὴν κουβέντα Ἀρκαδ. || Πουήμ.

Καὶ οἱ βροντὲς καὶ τὸ σκοτάδι, | ὅπου ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά,
ἐπαράστεναν τὸν Ἄδην, | ποῦ ἀκαρτέρειε τὰ σκυλιὰ
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. :

. τοῦ τόπου τὰ σκοτάδια
μόνον ἀντίκοβε τὸ φῶς ἀπ' τὸ καντήλι ἐκεῖνο
ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. 2) Διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Ἀντι-
κύθ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν.) Κύθηρ. Πάρ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
"Οἶδας κρένω μὴ μ' ἀδισκόφτης Ἀντικύθ. Μὴ δὲν ἀδικό-
βης Κύθηρ. Τὸν ἀντίσκοφε 'ς τὴ μέση Ἀρκαδ. Καλὰ τὰ 'λι
αὐτός, ἀλλὰ τὸν ἀντίκουμι οὐ ἄλλους Αἰτωλ. Μὴ μ' ἀντ-
κόβ'ς ἀπ' τὴν κ'βέντα μ' αὐτόθ. || Γνωμ. "Α θέλῃς νὰ τὸν
πιάσης τὸν πρεῦτη, μὴ τὸν ἀντικόβης Λακων. Ἡ σημ. καὶ
ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 15 «ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέ-
κοπτε λέγων». 3) Ἐπὶ ψυχορραγοῦντος, διακόπτω τὴν
πρὸς τὸν θάνατον ἀγωνίαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) : Μὴ
φωναίετε καὶ τὸν ἀντισκόβετε, ἄφτε τον νὰ ἐλευθερωθῇ.
Αὐτὸς τραύαγε ἀπὸ χιτὲς, ἀλλὰ τὸν ἀντισκόβανε. Συνών.
ἀγγελοκόβω 1.

άντικρατῶ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64 καὶ Οἱ
σκληάβ. 291 καὶ 409 Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ρ. κροῖω.

1) Κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ, σταματῶ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ.
ἔνθ' ἂν. : Μὴν ἀντικρατῆσης τ' ἄλογο καὶ μὴ φοβᾶσαι γιὰ
μένα, τὰ ποδάριά με βασιτοῦν Κέρκ. Ἐφώταξε πασκίζοντας
ν' ἀντικρατῆση τὸ χαχάρισμά της ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64
Μιὰ συγκίνησι ποῦ δύσκολα τὴν ἀντικρατοῦσε ΚΘεοτόκ. Οἱ
σκληάβ. 291. Ἐκαμε δύναμι γιὰ ν' ἀντικρατῆση τὰ δάκρυά του
καὶ τὸ θυμὸ του αὐτόθ. 409 Συνών. ἀποκρατῶ. 2)
Ἐπὶ ζυγοῦ οἰουδήποτε, δὲν λειτουργῶ καλῶς, παρέχω
στάθμησιν ἀνακριβῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τοῦ λέει καλὰ
αὐτὸ τοῦ στατέρ', ἀντικρατῆει. Ἦταν ξιζ'κον τοῦ ἄλεσματος, τοῦ
ζύμασι οὐ μ' λουνᾶς μ' ἔνα στατέρ' π' ἀντικρατῆται.

ἀντίκριμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. κροῖμα.

Κροῖμα, ἁμαρτία : Ἄσμ.

Δὲν εἶναι κροῖμα καὶ ἁμαρτία καὶ ἀντίκριμα μεγάλο,
τρεῖς ἀδερφάδες εἴμαστε κ' οἱ τρεῖς στοιχεῖα νὰ πάμ.

ἀντικρινά ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρινός.

Ἀντικρύ, ἀπέναντι : Ἀντικρινὰ εἶναι τὸ σπῆτι του, πήγαινε
νὰ τὸν εὔρης. Κάθεται ἀντικρινὰ μου. Ἐκεῖ ἀντικρινὰ ποῦ
βλέπεις εἶναι τὸ σκολεῖό μας. Συνών. ἀγνάντεια Α1, ἀνά-
γναντα, ἀντίκρυ, ἀντικρουστιά.

ἀντικρινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀγκικρινὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀντικρὺ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-
-ινός.

Ὁ ἀντικρύ, ὁ ἀπέναντι κείμενος : Τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ
-σπῆτι-χωράφι κττ. κοιν. Ἀφῆκα τὸ κοφίνι μου 'ς τὴν ἀντι-
κρινὴ ἐλαῖα Παξ. Τὰν ἀγκικρινὰ μερῖα (μερῖα) Τσακων.
|| Ἄσμ.

Πῆγεν ὁ Γιάννης κ' ἔργειρεν κ' ἐκίλειρεν τ' ὄφιδιν
καὶ ὄντας τερῆ τ' ἀντικρινὰ, ὁ Γιάννης ἔδ' ἔξαν κ' ἔρται

(ἐκίλειρεν = ἐθύμωσεν, ἔδ' ἔξαν κ' ἔρται = ἔρχεται) Πόντ.
Συνών. ἀντίκρυτος.

ἀντικρίνω Πελοπν. (Οἶν.) ἀντικρίνον Ἡπ. (Ζαγόρ.
Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντικρένω Ἡπ. (Τζουμέρκ.
κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀντικρένον Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Μέσ. ἀντικρεῖμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἀντικρίνω. Τὸ ἀντικρεῖμαι ἐκ τοῦ ἀορ.
ἀντικρίθηκα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγαπήθηκα
-ἀγαπείεμαι, μετρήθηκα-μετρεῖμαι κττ.

Α) Μέσ. 1) Συγκρίνομαι, παραβάλλομαι Στερελλ.
(Αἰτωλ.) : Ἄσμ.

Ποιὰ ν' ἐκεῖν' ἡ ὁμιουρφη ν' ἀντικριθῇ οἱ μέναν ;
Διὰ τὴν σημ. πβ. μεταγν. Αἰλιαν. Ποικίλ. ἱστορ. 2, 30
«αὐτὰ κατέπρησε [δηλ. τὰ ποιήματα], ἐπεὶ τοῖς Ὀμή-
ρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα». 2)
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Τζουμέρκ. κ. ἄ.)
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τοῦ φοναίζον
κὶ δὲ μ' ἀντικρίνιτι Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τώρα λάλῃσε πονλλὶ καὶ ἀηδόνη | καὶ ἀντικρίθηκε τὸ χελιδόνι
Ἡπ.

Καὶ τὸ θιοῖο ἀντικρίθηκε ἀπ' τὴ δεξιὰ καμάρα
αὐτόθ.

Κ' ἡ κόρη ἀντικρίθηκε κ' ἡ κόρη ἀντικρένει,
κ' ἐμένα μάννα μ' ἔκαμε, μάννα σὰν τὴ δική σου

Τζουμέρκ.

Ἐκεῖνος ἀντικρίθηκε κ' ἐκεῖνος ἀντικρεῖται,
ἐγὼ εἶμαι ἄξιος καὶ γλῆσσος, γουρῆς καὶ παλληκάρι
Ἀρκαδ. β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρίθ'καν
τὰ β'νὰ 'ς τὸ βρόντο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) : Φοναίζον γὰρ ἀπουδῶθι, ἀντικρέν' αὐτὸς ἀπουπέρα.

β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρέν' ἡ φωνή μου
'ς αὐτὸν τοῦ βράχου. 2) Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ Ἡπ.
(Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τ' ἀντίκρινε καθόλου
Χουλιάρ. Ποντὲ δὲν ἀντίκρινι τ' πατέρα τ' Αἰτωλ. Ἀντικρέ-
νοντι πατέρας καὶ πιδὶ αὐτόθ.

ἀντίκρισι ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντίκρισις.

Ἀντίρρησις. Συνών. ἀντίκρουσμα 3, ἀντιλόγημα 1,
ἀντιλογία 1, ἀντίλογος 1, ἀντιμίλημα, ἀντιμιλία.

***ἀντικροτῶ**, ἀντικρατῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ἀρχ. ρ. κροῖω.

Ἀντηχῶ : Ἄσμ.

Ἐκεῖ λαλοῦν οἱ πέριδες καὶ ἀντικρατοῦν τὰ πλάμα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

ἀντικρούστης ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κίμωλ. Μεγίστ.
Μῆλ. Μύκ. Τήν. ἀδικρούστης Ἀνδρ. Πάρ. Σέριφ. ἀδι-
κονούστ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρούω.

1) Ὁ ἀντικρούων, ὁ ἀντιτιθέμενος, ἀντίπαλος Κάρπ.
Μεγίστ. : Σ' ἡῖρα κ' ἔσένα σήμερο ἀντικρούστη Κάρπ.
| Παροιμ. φρ. Ἡῖρεν ὁ κρούστης τὸν ἀντικρούστην του (ἐπὶ
φιλέριδος σωφρονισθέντος ὑπὸ ἰσχυροτέρου ἀντιπάλου)
Κάρπ. Ἡῖρεν τὸν ἀντικρούστην του (συνών. τῇ προηγου-
μένῃ) Κάρπ. Μεγίστ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ μετὰ τὴν
παῦσιν τοῦ ἀντιθέτου ἀνέμου πνέων Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κάρπ. Κίμωλ. Μεγίστ. Μῆλ. Πάρ. Σέριφ. Τήν. 3) Κα-
θόλου, ὁ ἐναντίος ἄνεμος Μύκ. 4) Ὁ νοτιοδυτικὸς
ἄνεμος Σαμοθρ.

ἀντικρούω λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀντικρούω.

